

Φωσφοβιτάμ

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΥΝΑΚΗΣ
nbak@dolnet.gr

Η Σώπη Τριανταφύλλου είναι πολύ νέα ώστε να ξεκαθαρίσει οριστικά τους λογαριασμούς της με τη ζωή της γράφοντας την αυτοβιογραφία της. Έτσι μπορούμε να πούμε ότι το εξαιρετικά αληθινό και εξαιρετικά αυτοβιογραφικό καινούργιο βιβλίο της *Ο χρόνος πάλι* (Πατάκης) είναι μια επινοημένη αυτοβιογραφία. Αλλωστε το βιβλίο της Σώπης κινείται στον ασθερισμό του Μαξ Φρις - αγαπημένου της συγγραφέα - που μια φράση του είναι το μότο και το κλειδί αυτής της γοπητευτικής αφήγησης: «Κάθε άνθρωπος εφευρίσκει μια ιστορία που, συχνά με φοβερές θυσίες, πιστεύει πως είναι η ζωή του». «Πιστεύα μονάχα στα μάτια μου. Και στα βιβλία» γράφει η Σώπη σε κάποιο σημείο της αυτοβιογραφικής αφήγησής της. Και πραγματικά τα βιβλία πρωταγωνιστούν από την πρώτη ως την τελευταία σελίδα. Μαζί με τη

μουσική, αυτοί είναι οι πραγματικοί πρωταγωνιστές στο *Ο χρόνος πάλι*. «Το αν γίνω ο ήρωας της ζωής μου ή αν αυτή η θέση καταληφθεί από κάποιον άλλον θα το δείξουν οι παρακάτω σελίδες» γράφει η Σώπη Τριανταφύλλου σε κάποια από τις πρώτες σελίδες του αφηγηματός της παραπέμποντας στην αρχική φράση του *Ντέιβιντ Κόπερφιλντ* του Ντίκενς. Η θέση λοιπόν καταλαμβάνεται από τα βιβλία και από τη μουσική.

Ετσι το καινούργιο βιβλίο της Σώπης Τριανταφύλλου θα μπορούσε να διαβαστεί ως ένα μυθιστόρημα διάπλασης ή ένα μυθιστόρημα ενηλικίωσης. Πώς μεγαλώνει ένα παιδί σε μια μεσοαστική, αριστερή οικογένεια της Κυψέλης. Οι γονείς γιατροί. Πώς ζει, αντιλαμβάνεται, «συνα-γελάζεται» (η λέξη είναι δική της) το ευρύτερο οικογενειακό κομμουνιστικό περιβάλλον, τόσο μέσα στη χούντα όσο και στα πρώτα

χρόνια της Μεταπολίτευσης. Πώς επιβιώνει στο αυταρχικό - τότε - Αρσάκειο. «Στη μαθητική παρέλαση του 1972 εμφανίστηκε με λαχανιά κάλτσες». Πώς επιβιώνει ως φοιτήτρια της Φαρμακευτικής στο αυταρχικό περιβάλλον των αριστερών νεολαιών της εποχής. Πώς βρίσκει καταφύγιο στον Σαίξπηρ μέσα από τα μαθήματα αγγλικών με την κυρία Βοΐσκου-Μάρταλη. Τι επιπτώσεις είχε στη ζωή της το φωσφοβιτάμ. Πώς βρήκε καταφύγιο από πολύ μικρή στα βιβλία, στη μουσική, στο σινεμά. Πόσο τεράστιο, ποικίλο και απρόοπτο είναι το αναγνωστικό και μουσικό της οπλοστάσιο. Πώς μια τηλεόραση Γκρουντιχ φέρνει μέσα στο σπίτι της τη δεκαετία του '60, που συμβαίνει αλλού. Πώς αναβάλλει την ενηλικίωσή της ως τα 35 της (οπότε από τον Φρανκ Ζάπα διολισθαίνει στον Φρανκ Σινάτρα, γράφει η ίδια - υπέροχοι και οι δύο, προσθέτω εγώ). Πώς κάνει δικό της το Παρίσι («το Παρισάκι» το αποκα-

λεί τρυφερά) αλλά και τη Νέα Υόρκη, όπου διδάσκει σε ένα σχολείο ταπεινών και καταφρονεμένων στο Μπρονξ. Πώς κατακτά τη δική της Αμερική. Πώς κάνει ρεπορτάζ για ναζιστικές οργανώσεις σε διάφορες Πολιτείες των ΗΠΑ. Πώς ερωτεύεται. (Ατολμη εδώ, ίσως γιατί η Σώπη είναι ντροπαλή, κατά βάθος κορίτσι οικογενείας.)

Ο χρόνος πάλι είναι επίσης όλα τα βιβλία της Σώπης Τριανταφύλλου. Βρίσκεις εδώ την καταγωγή όλων των ιστοριών και των μυθιστορημάτων της, ακόμη και αυτών που δεν έχουν γραφεί, όπως ένα μυθιστόρημα για τον Εμφύλιο. Είναι ένας συνασθηματικός και χειροτεχνικός οδηγός του συγγραφικού της έργου. Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι τίποτα δεν είναι τυχαίο σε αυτή την αλυσιδα των αφηγήσεων που μας οδηγούν από την Κυψέλη σε όλον τον κόσμο και από τον 19ο αιώνα στο σήμερα.